

Forfatter: Udrag fra Pulcinellen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 206.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365648864.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Ved første Øiekast syntes Pulcinellen paa hint Fjællebod-Stillads at henhøre til de ganske almindelige Gjøglerne af dette Slags, som man ligegyldig gaaer forbi; men gav man lidt nøiere Agt paa ham, blev man uvilkaarlig staaende. Det var heller ikke alene den raae Almue, der flokkedes om ham; det var ikke blot den Fremmede, hvem Alting endnu er nyt, som her standsede; blandt det bestandig afvexlende Gade-Publicum saaes en hel Deel Kunstnere, som daglig her indfandt sig og betragtede Synet af denne Fjællebod-Skuespiller som et Studium. Han fremtraadte sædvanlig iført den almindelige Pulcineldragt med de meelhvite Beenklæder og samme Slags Vams med de 207 vide Ærmer og besat med Hjerter af rødt Tøi, samt kantet med Fryndser. Hans Bælte var af Haar. Fra den lange blottede Hals udfaldt en bred udtakket Lærredskrave over Bryst og Skuldre; hans høie hvide Pande og kulsorte Haar skjultes for en Deel af den graae Filthue med en rød Kvast i den lange Spids. Tre-Fjerdedelen af hans Ansigt var skjult af den sorte Halvmaske med den krumme spidse Fuglenæb-Næse. Kunstnerne kaldte ham »den døende Pulcinel paa Piazza Navona«, og hvad de fornemmelig kom for at see, var hans Dødsscener, som travesteret Don Juan eller Doctor Faust, hvormed han sædvanlig sluttede sine Forestillinger. I disse som oftest blot mimiske Monologer, hvori han afkastede Masken, forstod han med en skuffende Natur og Sandhed at efterligne en virkelig Døendes Minespil og Bevægelser, og mangen Kunstner havde i sine Compositioner benyttet Udtrykket i hans Ansigt og Stillinger. Han var betydeligst som Mimiker, hvorfor han ofte kun sværtede en Deel af sit Ansigt og maskerede sig alene med den lange krumme Næse. Undertiden føiede han ogsaa Ord eller Sang til sine Pantomimer. Det var enten improviseret, naar han dertil var i Lune, eller Repliker af Skuespil, han havde læst eller spillet. Han manglede hverken Kundskaber eller Dannelse; han havde for en kort Tid endog været berømt, som tragisk Skuespiller, paa *St. Carlo*-Theatret i Neapel og givet Gjesteroller med »Furore« baade i Milano, Florents og Rom; men han skulde have ført et skrækkelig vildt Liv. Han var nu bleven aldeles forfalden og var saaledes nedsunken fra de store Theatre til Fjælleboden, skjøndt han neppe var over 30 Aar og endnu besad en sjelden mandig Skjønhed med mærkelige Glimt af den ødelagte Genius. Der var megen Tale om ham blandt Kunstnerne, medens i Mellemacten hans Medhjælper, en lurvet raa Gjøgler, spiste Blaar og man ventede paa »den døende Pulcinel«, som Mimiker, i et noget forandret Costume.